

Na piru.

To se danes vse raduje
kakor še nikdar,
danes, ko svoj pir piruje
Feodor boljar.

In vesel boljar odzdravlja
gostom svojim vsem;
slugam svojim pa ponavlja:
»Vina dajte sem!«

Godci zaigrajo burno
z novimi močmi,
v plesu zavrtijo urno
gostje se mladi.

Hej, pa v uri tej veseli
pokne zunaj bič!
Vstopi sosed zakasneli —
Gleb Ivanovič.

»Preje priti v megli sivi
ni mi bilo moč;
sneg visoki, nagajivi,
pa ta temna noč!

Zunaj mete, zunaj brije,
sneg je nov zapal;
tu pa ti nevesta sije
kot demant svetel! —

Pa dovoli mi, dovoli,
da bi enkrat smel
plesati z nevesto okoli
z drugimi vesel —«

In Ivanovič odvel je
tja med vrste njo,
a med plesom pa ji del je
tiho bil tako:

»Ni bil novi sneg ovira,
niti noč temna,
da sem prišel sredi pira —
to si ti bila . . .

Ti, ki si bila na sveti
meni vse blago,
ti, ki rekla, da imeti
smel te drug ne bo . . .

Pa ti laž si govorila —
zdaj nevesta si;
pa ti mene si slepila,
ker nezvesta si! . . .

Ah, ne veš ti, kaj storiti
si mi mogla s tem!
Misliš morda, da pustiti
drugemu te smem?«

In Ivanovič okoli
zavrti se z njo;
hitro kakor še nikoli
zavrti se z njo.

In Paraša, mlada žena,
pade mu na tla —
in za večno poročena
v drugič je bila. — —

Kriknil in obmolknil hkrati
v strahu vsak je par;
obledel, omahnil hkrati
Feodor boljar . . .

Aleksandrov.